

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Varga István ügyvéd **felperesnek** dr. Kóte Csaba ügyvéd **alperes** ellen **36.000.000 Ft és járulékai megfizetése** iránt a Fejér Megyei Bíróság előtt 14.G.40.003/2010. szám alatt indult és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.415/2010/4. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. május 10-én megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.415/2010/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Fejér Megyei Bíróság 14.G.40.003/2010/12. számú ítéletének az alperest 7.000.000 (Hétmillió) Ft-ban és kamataiban marasztaló rendelkezését részben megváltoztatja és e marasztalás összegét 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft-ra és 500.000 (Ötszázezer) Ft, valamint 1.000.000 (Egymillió) Ft részösszegek után az elsőfokú ítéletben meghatározott mértékű kamataira leszállítja. Az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.967.000 (Egymillió-kilencszázhatvanhétezer) Ft-ra leszállítja. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 1.184.000 (Egymillió-egyszáznolcvannégyezer) Ft másodfokú és felülvizsgálati együttes részperköltséget.

A felperest 397.800 (Háromszázkilencvenhétezer-nyolcszáz) Ft együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezi az állam javára. Az ezt meghaladó le nem rótt másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az irányadó tényállás szerint 2008. március 31-én megkötött értékpapír átruházási szerződéssel az alperes H J-től 40 db 1.000.000 Ft névértékű „C Rt.” törzsrészcéget vásárolt 29.000.000 Ft vételár fejében azzal, hogy a vételárat külön megállapodás alapján fizeti majd meg H J részére. Ugyanezeket a részvényeket, ugyancsak 29.000.000 Ft ellenérték fejében 2008. július 1-én az alperes a felperes részére értékesítette, a vételár megfizetése a felperes részéről megtörtént. H J 2009. július 20-án írásban felszólította az alperest a 2008. március 31-én megkötött részvényátruházási szerződés alapján őt megillető 29.000.000 Ft vételár megfizetésére, mely felszólításnak az alperes nem tett eleget, majd H J 2009. október 8-án megkötött engedményezési szerződéssel az alperessel szemben fennálló 29.000.000 Ft összegű követelését a felperesre engedményezte.

Az alperes saját váltókat állított ki 2008. október 15-én 1.000.000 Ft-ról, majd 2008. november 21-én, 2008. november 28-án és 2008. december 10-én 500.000 - 500.000 - 500.000 Ft-ról H J javára, 2008. november 11-én pedig 4.500.000 Ft-ról az I Kft. javára 2009. január 15-i esedékességgel, a váltó rendeletre szolgált. Az utóbbi váltón megjelölt követelést az I Kft. 2008. december 16-án az A Kft. részére engedményezte, majd az A Kft. a 2009. január 12-én kelt „átadás-átvételi” jegyzőkönyvvel, a váltót átadta a felperesnek, mint kimondottan bizonytalan váltókövetelést. A 4.500.000 Ft-ról kiállított váltó 2009. január 12-e óta, a többi váltó 2009. március 2-óta van a felperes birtokában.

A felperes keresetében 36.000.000 Ft és ebből 29.000.000 Ft után 2009. augusztus 1-től járó, 7.000.000 Ft után pedig 2009. november 13-tól járó kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. 29.000.000 Ft és kamatai megfizetésre irányuló igényét az engedményezési szerződésre, 7.000.000 Ft és kamatai megfizetésére irányuló igényét a birtokában lévő váltókra alapította, az alperes marasztalását a Ptk. 365. § /1/ bekezdése és 523. § /1/ bekezdése alapján kérte.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadása szerint részletekben megfizette H J-nek a vételár címén fennállt 29.000.000 Ft tőke összegű tartozását, a felperest megillető összesen 7.000.000 Ft tőke összegű tartozását pedig a felperes hozzájárulása mellett átvállalta a felperessel üzleti kapcsolatban álló P Korlátolt Felelősségű Társaság - melynek az alperes résztulajdonosa - majd beszámította a felperessel szembeni 7.000.000 Ft összegű követelésébe. Beszámítás folytán tehát a 7.000.000 Ft összegű követelés is megszűnt.

Az elsőfokú bíróság 12. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 29.000.000 Ft-ot és ennek 2009. július 29-től járó kamatait, valamint 3 napon belül 7.000.000 Ft-ot, és ennek az ítélet rendelkező részében megjelölt egyes részösszegei után a megjelölt időpontoktól járó kamatait.

Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy alperes által sem vitatottan az alperes és H J között 2008. március 31-én értékpapír adásvételi szerződés jött létre és az alperes csupán állította, de bizonyítani nem tudta, hogy az e szerződés alapján járó 29.000.000 Ft vételárát megfizette. Az állítólagosan részletekben történt pénzátdadásokról írásbeli elismervény nem készült, az alperes által csatolt bankszámla kivonatok csupán az alperes számlájáról történt pénzfelvételeket bizonyították és a meghallgatott tanuk vallomása alapján sem lehetett megállapítani, a vételár megfizetésének tényét.

Az ítélet szerint nem vitatta az alperes a 7.000.000 Ft összegű tartozás fennállását sem, csupán azt állította, hogy ez a tartozás beszámítás folytán megszűnt. Mivel azonban az alperes nem tudta bizonyítani - a felperes tagadásával szemben - sem azt, hogy a P Kft. az alperes 7.000.000 Ft összegű tartozását átvállalta, sem azt, hogy a tartozás átvállaláshoz a felperes hozzájárult, a tartozás megszűnését a bíróság megállapítani nem tudta.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. 365. § /1/ bekezdése és az 1/1965.(I.24.) IM rendelet (Vár.) 79. § /1/ bekezdése, 28. § /1/ és /2/ bekezdése, valamint 48. § /1/ bekezdése alapján marasztalta az alperest.

Az alperesnek a felperesi kereset elutasítására irányuló fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság „az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintette”, fellebbezett rendelkezését pedig csak részben, a kamatfizetés kezdő időpontját érintő rendelkezései tekintetében változtatta meg.

A jogerős ítélet szerint az alperes és H J akarata arra irányult, hogy az alperes a H J-től megvásárolt részvények vételárát abból az összegből fizesse meg H J-nek, melyet ugyanezen részvények ellenértékeként a felperestől átvett. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes nem tudta bizonyítani a 29.000.000 Ft vételár H J részére való megfizetését, ezért a felperes megalapozottan érvényesítette az alperessel szemben az engedményezés útján megszerzett 29.000.000 Ft vételár követelést. Utalt arra, hogy mivel az alperesi védekezés tükrében a vételár megfizetésével kapcsolatos bizonyításnak volt jelentősége, nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor a részvények „beszerzésére” tett bizonyítási indítvány teljesítését mellőzte. Rámutatott arra, hogy az alperes másodfokú eljárásban tett új tényelőadásait, - melyek megtételétől az elsőfokú eljárásban sem volt elzárva - a Pp. 235. §-ában írt korlátokra tekintettel nem vehette figyelembe (részvények átadásának hiánya miatt a követelés

időelőttisége, a részvényátruházás korlátainak figyelmen kívül hagyása, a szerződés semmissége).

A másodfokú bíróság szerint mivel az alperes nem vitatta a felperes váltóbirtokosi minőségét és egyetlen váltójogi kifogást sem emelt, az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta a tartozásátvállalás megtörténtét és annak bizonyítása hiányában helytállóan kötelezte az alperest a 7.000.000 Ft és járulékai összegű tartozás megfizetésére is. Az alperesnek a másodfokú eljárásban előterjesztett, a váltókövetelést érintő új nyilatkozatait és váltójogi kifogásait, a Pp. 235. §-ában írt korlátokra tekintettel nem tudta figyelembe venni. Az alperes által a másodfokú eljárásban engedményesként előterjesztett beszámítási kifogásnak pedig álláspontja szerint a Pp. 247. § /2/ bekezdésében írtakra tekintettel nem volt helye.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a felperes keresetét elutasító, másodlagosan az eljárt bíróságokat új eljárás lefolytatására utasító új határozat meghozatalát kérte. Felülvizsgálati kérelmét az alábbiakkal indokolta:

Az alperes csak két nappal a másodfokú tárgyalás előtt szerzett tudomást arról, hogy a C Zrt. alapszabálya szerint a részvények átruházásához a részvénytársaság beleegyezésére volt szükség, mely kérdésben az igazgatóság jogosult dönteni. Ebből a rendelkezésből az következik, hogy a perbeli részvény adásvételi szerződés harmadik személy hozzájárulása hiányában „érvénytelen”, és az elsőfokú ítélet jogszabálysértően kötelezte az alperest 29.000.000 Ft és kamatai megfizetésére. Emiatt a vételár követelés átruházását is érvénytelennek kell tekinteni a Ptk. 227. § alapján.

A Pp. 196. § /1/ bekezdése meghatározza, hogy mely magánokiratokat kell teljes bizonyító erejű magánokiratnak tekinteni. A részvény adásvételi szerződés tanúk nélkül jött létre, ezért nem az alperest kellett volna felhívni annak igazolására, hogy az adásvétel létre nem jöttnek minősül, hanem a felperes kötelezettsége lett volna a részvény adásvételi szerződés valóságos létrejöttét igazolni.

A jogerős ítélet a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésén alapul, sérti a Pp. 3. § /5/ bekezdésében írtakat. Nyilvánvalóan nem fizetett volna ki ugyanis a felperes 29.000.000 Ft-ot az alperesnek akkor, ha a kifizetés időpontjában az alperes 30.000.000 Ft-ot meghaladó összeggel tartozott volna a felperesnek.

Tévesen alkalmazta a másodfokú bíróság a Gt. 179. §-át, ugyanis forgatmány hiányában a részvények átruházását megállapítani nem lehet.

Jelentőséget kellett volna tulajdonítani annak, hogy az alperes által megvásárolt részvények soha nem kerültek az alperes birtokába, holott a tulajdonjog megszerzéséhez a Ptk. 117. § /2/ bekezdése szerint a dolog átadása is szükséges. Ennek hiányában a felperes vételár követelése időelőtti volt.

Helytelenül alkalmazta a másodfokú bíróság a Vár. 16. § /1/ bekezdését, ugyanis az I Kft. javára 4.500.000 Ft összegre kiállított váltó tekintetében a forgatmányok láncolata nem igazolta a felperes váltóbirtokosi minőségét. Amennyiben nem váltójog alapján, hanem engedményezés címén adott helyt a keresetnek a bíróság, akkor azt is vizsgálni kellett volna, hogy a felperes valóban tartozott-e 7.000.000 Ft-tal a P Kft-nek.

Alkalmaznia kellett volna a másodfokú bíróságnak a Vár. 20. § /1/ bekezdését és vizsgálni kellett volna a peres felek közötti jogviszonyt.

Azt is vizsgálni kellett volna, hogy az alperes a váltók kiállításakor képviselője volt-e a P Kft-nek, illetve kötelezettségvállalását a Kft. utóbb jóváhagyta-e. E vizsgálat elmulasztásával megsértette a másodfokú bíróság a Pp. 2. § /1/ bekezdésében írtakat.

A felperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, vizsgálhatta felül és arra a megállapításra jutott, hogy a jogerős ítéletnek az alperes 4.500.000 Ft tőketartozás erejéig való marasztalását helybenhagyó rendelkezése nem felel meg a jogszabályoknak.

A felülvizsgálati kérelem szerint a jogerős ítélet a Pp. 235. §-ának (1) bekezdését tévesen, helytelenül alkalmazta. Ezt az alperesi álláspontot vizsgálva a Legfelsőbb Bíróság a következőkre mutat rá:

A Pp. 126. § /3/ bekezdésének előírása szerint az alperest már az idézésben fel kell hívni arra, hogy a kereseti kérelemre legkésőbb a tárgyaláson nyilatkoznia kell, elő kell terjesztenie érdemi ellenkérelmét, azaz védekezését. Ez pedig a Pp. 139. §-ában írtakra is figyelemmel azt jelenti, hogy meg kell jelölnie az érdemi védekezés alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait. A Pp. 141. § /2/ bekezdésének második mondata úgy rendelkezik, hogy a fél a tényállításait, nyilatkozatait és bizonyítékait a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben köteles előadni, illetve előterjeszteni. Ezzel összhangban állóan szorítja szigorú korlátok közé a Pp. 235. §-ának /1/ bekezdése azt, hogy a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására sor kerülhessen. A Pp. szabályai ugyan nem zárják ki, hogy a fellebbező fél megváltoztassa védekezését, ezt azonban korlátozza a Pp. 235. § /1/ bekezdése, mely a fellebbezési eljárásban az új tények állítására, új bizonyítékok előterjesztésére csak meghatározott feltételek fennállása esetén ad lehetőséget. A megváltozott védekezés figyelembe vételének akkor van helye, ha az új jogi álláspontnak megfelelő tényekre vonatkozó bizonyítékok már

az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álltak, vagy az új tények, bizonyítékok előadását a Pp. 235 § /1/ bekezdése lehetővé tette.

Az alperes az elsőfokú eljárásban nem vitatta, hogy H J-vel megkötött részvény adásvételi szerződés alapján 29.000.000 Ft vételár megfizetésére volt köteles, elsődlegesen azzal védekezett, hogy eleget tett vételár fizetési kötelezettségének. Tény, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során is előadta, miszerint a H J-től megvásárolt részvényeket soha nem birtokolta. H J is úgy nyilatkozott, hogy a részvényeket az alperes nála hagyta, nem kívánta magához venni. Az alperes azonban soha nem hivatkozott a per során arra, hogy követelte volna H J-től a részvények átadását és ez elől H J elzárkózott volna. Mindebből az következik, miszerint a szerződő felek közös akarata az volt, hogy a részvények a későbbi értékesítésig H J birtokában maradjanak, azokat H J őrizze mindaddig, amíg annak átruházása felperes - melynek tagja ebben az időszakban H J, valamint a H Kft. volt - részére nem történik meg. Önmagában az, hogy a részvények H J őrizetében maradtak, nem képezte az alperes tulajdonszerzésének akadályát, mert a részvények ténylegesen az alperes hatalmába kerültek. Ezt bizonyítja, hogy az alperes a részvény adásvételi szerződés megkötése után rendelkezett a megvásárolt részvényekkel, azokat a felperes részére értékesítette és igényt tartott a vételár megfizetésére is.

Az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott az alperes arra, hogy a részvények tulajdonjogát nem szerezte meg, a C Zrt-nek az átruházáshoz való hozzájárulásának hiányában, illetve arra, hogy a részvény adásvételi szerződés létre nem jöttnek, illetve érvénytelennek minősül, mivel azt nem foglalták a felek teljes bizonyító erejű magánokiratba.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint nem sértette meg a másodfokú bíróság a Pp. 235. §-ában foglaltakat azzal, hogy érdemben nem vizsgálta a C Zrt-nek az alperes által a másodfokú eljárásban csatolt alapszabályát, mely szerint a részvények átruházásához az igazgatóság beleegyezésére van szükség. Az alperes nem tudta hiteltérdemlően bizonyítani, hogy csak két nappal a másodfokú tárgyalás előtt szerzett tudomást az alapszabály e rendelkezéséről. A részvénytársaság alapszabálya egyébként is a nyilvános cégiratok részét képezi, így nem merülhet fel, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes akadályoztatva lett volna az alapszabály megismerésében és ebből következően nem lehet az alperes javára értékelni, hogy az átruházáshoz való beleegyezés szükségessége, mint új tény, csak az határozat meghozatala után jutott a tudomására. Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a törzsrészvényeket az alapszabály rendelkezéseire, valamint a 2006. évi IV. tv. szabályaira figyelemmel nem terhelte, nem terhelhette

elővásárlási jog, kivéve, ha szerződés biztosította az elővásárlási jogot, melyre az alperes nem hivatkozott, azt nem bizonyította.

Az alperes még fellebbezésében sem érvelt azzal, hogy a 2008. március 31-i értékpapír átruházási szerződés azért minősül létre nem jöttnek, mert azon tanuk aláírása nem szerepel. Erre első ízben felülvizsgálati kérelmében hivatkozott, mivel azonban a másodfokú bíróság az alperes fellebbezése hiányában ezt a kérdést nem vizsgálta, erről a Legfelsőbb Bíróság sem foglalhat érdemben állást. Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a Ptk. szerint a szerződést jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban is meg lehet kötni, sőt a szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni, a felülvizsgálati kérelem pedig említést sem tett arról, hogy bármely jogszabály előírta volna, miszerint a részvény átruházási szerződés érvényességéhez szükséges, hogy azt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalják (Ptk. 216. § /1/ bekezdés, 217. § /1/ bekezdés).

Az alperes felülvizsgálati kérelmében arra is hivatkozott, hogy a névre szóló, nyomdai úton előállított részvények forgatmánnyal nem lettek ellátva. Új tényállítás a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható, de a teljesség kedvéért a Legfelsőbb Bíróság rögzíti, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felperes által csatolt részvény másolata szerint a részvényt üres forgatmánnyal látták el.

Alaptalanul hivatkozott a vételár címén fennálló követelés megítélésével kapcsolatban az alperes a másodfokú bíróság okszerűtlen mérlegelésére. A peres felek között 2008. július 1-én megkötött értékpapír adásvételi szerződés alapján a felperes 2009. január 14-én és január 16-án utalta át az alperes részére az összesen 29.000.000 Ft vételárat, tehát olyan időpontban, amikor a felperesnek még nem állt fenn az alperessel szemben a perbeli 30.000.000 Ft-ot meghaladó követelése, H J ugyanis csak 2009. október 8-án engedményezte a felperesre az alperessel szembeni 29.000.000 Ft összegű vételár követelését. Egyéb, alperessel szembeni konkrét követelésre pedig a felülvizsgálati kérelem nem hivatkozott.

A váltón alapuló követeléssel kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság álláspontja a következő:

Az alperes nem vitatta az elsőfokú eljárásban, hogy a váltókban megjelölt összesen 7.000.000 Ft-tal a váltókat birtokában tartó felperes felé tartozik, és csak azért kérte a kereset elutasítását, mert állítása szerint az alperes e tartozását átvállaló P Kft. beszámítása folytán a 7.000.000 Ft összegű követelés megszűnt.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott először arra, és pedig csak a 4.500.000 Ft-ra kiállított váltóval kapcsolatban, hogy a forgatások láncolata a felperest nem legitimálja, továbbá, hogy e váltó bemutatására és óvatolására az előírt egy éves határidőn belül nem

került sor, ezért sem lehet a 4.500.000 Ft összegű követelést váltójogi hatállyal érvényesíteni.

Ugyanakkor tény, hogy az e védekezéssel kapcsolatos iratok (váltó, engedményezési szerződés, váltó átadási jegyzőkönyv) az elsőfokú eljárás iratanyagában megtalálhatók, ezért a Legfelsőbb Bíróság szerint a fellebbezési eljárásban - a korábban kifejtettekre tekintettel - nem volt törvényes akadálya azok vizsgálatának az alperes megváltozott védekezése alapján. A fellebbezésben hivatkozott új előadásokra alapítottnan a felülvizsgálati kérelem már azt a következtetést is tartalmazta, hogy amennyiben a 4.500.000 Ft összegre kiállított váltó mint pénzkövetelés átruházására nem forgatással, hanem közönséges engedménnyel került sor, akkor vizsgálni kell, hogy a felperes valóban tartozott-e nettó 7.000.000 Ft-tal a P Kft-nek, illetve vizsgálni kell a felperes és az alperes között fennálló jogviszonyt.

A felülvizsgálati kérelem keretei között eljáró Legfelsőbb Bíróság a 4.500.000 Ft-ról kiállított váltó vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy a rendelvényes I Kft. a váltóra üres forgatmányt nem vezetett, mert a váltó hátoldalán csak H J helyezte el aláírását, és azon a rendelvényes képviselőjének aláírása nem található. Ebből viszont az következik, hogy váltójogi jogviszony címén a rendelvényesen kívül más nem jogosult követelés érvényesítésére a váltó kiállítójával, azaz az alperessel szemben. Az alperes mint kiállító és az I Kft. mint rendelvényes közötti váltójogviszony fennállása viszont kizárta azt, hogy közönséges polgári jogi engedmény hatályával, külön szerződéssel sor kerülhessen a 4.500.000 Ft és járulékai engedményezésére. Amennyiben a rendelvényes a váltókövetelést át kívánta ruházni, ezt vagy a váltón alkalmazott, mégpedig lejárat előtti forgatmánnyal tehetné volna meg, vagy pedig a váltó lejárata után közönséges polgári jogi engedmény hatályával, de utóbbi esetben sem mellőzhette volna ennek a váltóra való rávezetését. Fentiekből pedig az következik, hogy egyrészt a felperest nem lehet jogos váltóbirtokosnak tekinteni, mivel ezt a minőségét a váltó átruházások meg nem szakított láncolatával nem igazolta, másrészt a követelés engedményesként való érvényesítését önmagában kizárta az, hogy az I Kft. a 4.500.000 Ft összegű váltóköveteléseit lejárat előtt engedményezte az A Kft-re. Az alperes felülvizsgálati kérelme tehát 4.500.000 Ft és járulékai tekintetében megalapozott volt.

A felülvizsgálati kérelem valamennyi jelen per tárgyát képező váltó tekintetében sérelmezte, hogy a perben eljáró bíróságok nem vizsgálták, miszerint az alperes a váltók aláírásakor képviselője volt a P Kft-nek, illetve, hogy kötelezettség vállalását a Kft. utóbb jóváhagyta-e. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a fenti jogsértés elkövetésére nem került sor, ugyanis a váltókat az alperes egyértelműen mint természetes személy írta alá.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Pp. 275. § /4/ bekezdésének első fordulata alapján a rendelkező részben írtak szerint döntött.

A perköltségek viseléséről szóló döntés a Pp. 270. § /1/ bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § /1/ bekezdésén, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § /5/ és /6/ bekezdésén, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § /1/ bekezdésén és 14. §-án alapul. A perköltségekről szóló döntés meghozatalánál a Legfelsőbb Bíróság figyelembe vette, hogy a felperes keresetén 900.000 Ft illetéket lerótt, az alperes személyes költségmentessége folytán viszont a 900.000 Ft fellebbezési és a 2.160.000 Ft felülvizsgálati eljárási illeték lerovására nem került sor, továbbá, hogy a felperes 87 %-ban pernyertes, 13 %-ban pedig pervesztes lett. Az alperes részéről ügyvédi munkadíj címén felperes részére megfizetendő részperköltség összege ÁFA-val számítottan az első fokú eljárásban 1.184.000 Ft, a másodfokú és felülvizsgálati eljárásban pedig 592.000 - 592.000 Ft volt.

Budapest, 2011. május 10.

**.Vezekényi Ursula sk.a tanács elnöke
.Lőrincz Györgyné sk.előadó-bíró
Gyöngyösiné dr.Gyügyei Klára sk.bíró**